

Konsten att packa

Vi ska ut på en liten resa. Igen. Det är verkligen en stor förmån att ha hälsa och ekonomi så man kan åka till platser man inte besökt tidigare, men alltid velat se.

Men det har blivit lite besvärligare. Ja, inte att boka själva resan när man nu, som vi, har bokat genom en resebyrå, dom får ta hand om rubbet, ordna med flyg, hotel, restauranger, guidning och planering. Det är deras jobb, jag vill bara åka med. Luta mig tillbaka och ta emot allt som bjuds, sätta mig vid dukat bord. Njuta.

Men vad är det då som tar emot? Med åren en tilltagande olust att packa. Packa! Det är väl ingen konst, lägga i resväska vad man behöver ha, kläder, skor, necessär och något läsbart. Hur enkelt som helst. Det är bara det att jag får allt svårare att bestämma mig för vilka kläder jag kommer att behöva. Så jag packar ner. Sen packar jag upp. "Nja det där behöver jag nog inte, men hur kunde jag glömma att stoppa ner en varm tröja?" Så där håller jag på. Och det har hittills inte hänt att jag fått med mig exakt vad jag behöver, alltid fattas det något och alltid ligger där ett antal plagg i väskan, som inte blir använda.

En dryg vecka före avresa, ligger en stor hög på sängen i gästrummet. Jag tittar nervöst på den, lyfter på några blusar, inte behöver jag väl tre stycken, vi ska ju bara vara borta en vecka. Tar bort en, lägger dit en t-shirt. Tre par långbyxor, nej snälla nån, tar bort ett par, lägger dit en kjol. Har man användning för kjol nuförtiden? Det har jag ju aldrig annars på mig. Tar bort den igen. Något snyggt till middag stod det i programmet. Snyggt? Vad ska jag ta? Väljer länge, hittar till slut blus och långkjol, aldrig använda. Tveksamt om jag kommer att ta dem på mig.

Att bli så vankelmodig för en sådan enkel grej som att packa en resväska.

Maken kommer in, tittar lite undrande på mig. "Vad håller du på med?" - "Packar ser du väl". - "Men vi ska ju inte åka förrän om en vecka".

Det går några dar till, avresan närmar sig. På sängen ligger fortfarande klädeshögen, den stora resväskan står tom på golvet och väntar på att fyllas. Men det fattas något. Allt som ligger på sängen är mitt, maken har inte lagt dit

så mycket som ett par kalsonger. Jag kastar mig över honom när han kommer in genom dörren.

” Du, du, du måste lägga fram vad du ska ha med dig”. Orden stockar sig i munnen, ” vi ska ju snart åka”.

Med ett lugn som skulle göra en filbunke avundsjuk plockar han fram ett par kalsonger, en pyamas, ett par byxor och två skjortor. ”Klart”. Jag tittar förstummad på den minimala klädmängden, sen rycker jag upp mig. ”Så bra, då får jag ju plats med allt mitt, tack för det.”

Loulou Eriksson